

Publicerad 2015-04-17 01:26 av Blomma-Stjärna

Adelaida betraktas som en av den ryska modernismens förgrundsgestalter men jag känner bara till en dikt av henne och den betyder mycket för mig! -Det Maxmilian Voloshin skrev om Adelaida väcker min nyfikenhet på henne!- Min dikt mellan dessa två diktares

Inspirerad av Adelaida Gertzyk

”Jag blev löst från min våndas trolldom
Och av smärta blev jorden mild
Det var dags nu, att tiga, glömma och förlåta
Och be om nåd”
Adelaida Gertzyk

Ingen fara kan för all tid kura i tidens veck!
Allt smälter bort,
allt ont hon känt
-
allt hon tyckt hon borde
men ändå inte gjorde
det gör detsamma
under stjärnorna

Hennes gestalt blir yngre allteftersom
hon blir äldre och njuter livet i sitt eget hem

och tänk
när hon äntligen hörde sin älskade spela balalajka
kom vänstra foten i samklang med högra foten, igen!
- strax fylldes hon på av nya diktsvep
dikt hon fyllde
med kropp och blick!

Maxmilian Voloshin:

”Hon kunde inte ljuga
Ändå kom från hennes läppar aldrig någon sanning
Den tummade offentligt gråa sanning
Som människorna har förgiftats av!
Den stränga grunden, vävd av vardagshampa
Förvandlades i allt hon skrev och sade
Till ett slags gnistrande och heligt tyg
En Isis-skrud!”

(detta skrevs om Adelaida Gertzyg efter hennes död, 1925)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Blomma-Stjärna med Poeter.se id #49808 innehar upphovsrätten